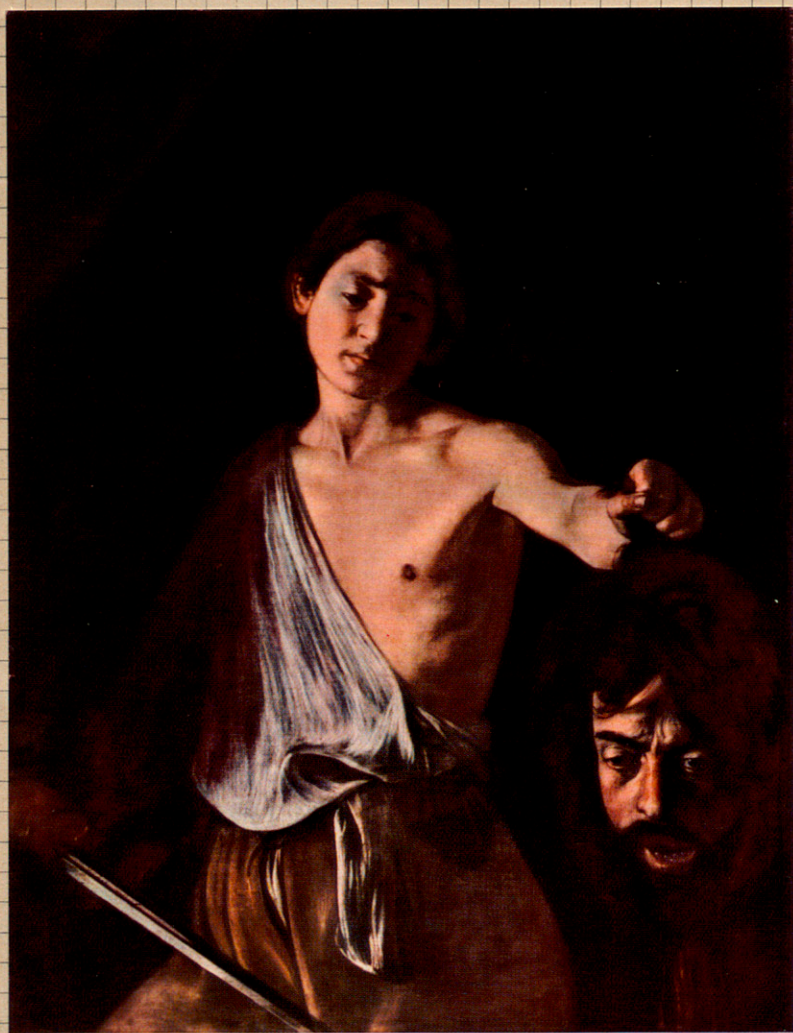

132 - ROMA - CARAVAGGIO - IL RIPOSO IN, EGITTO - (GALLERIA)

Roma, 31 juliol 1966.

Sempre em sorprenen - i és cosa tonta - les ratxes de desig que em cauen a sobre, com ara aquests darrers dies a Roma. M'angunia que el neguit al·lucinant que sofreixo no s'hagi mai de calmar, que el desig no es pugui mai satisfer. I em sento perplex, també, pel fet que tot ~~meu~~ meu benestar físic està lligat a aquest desig, pel fet que, en el fons, qualsevol instant feliç recolza sobre aquest desig insatisfet. El més anguniat és que, del desig, no em costa pas gaire d'alliberar-me'n, de totes maneres, per bé que sense mai arribar a satisfer-lo. Però amb el desig se me'n va també la disposició per als instants feliços. Sí, aquesta és la veritable angúnia.

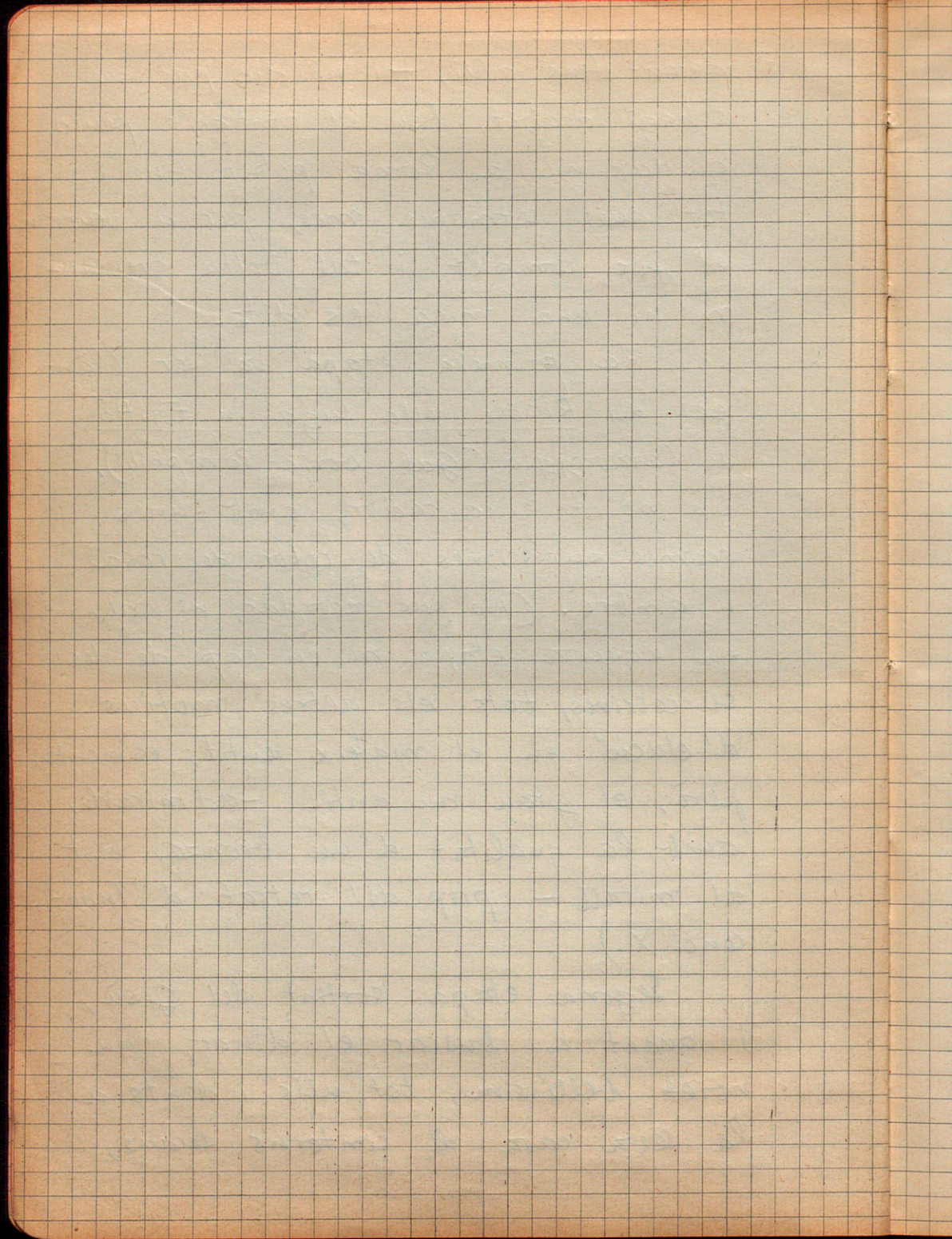
Abans d'ahir - era un divendres - vaig iniciar, al dematí, una comèdia de fantasia sexual que ha anat

durant fins avui, — i no dic pas que
s'hagi acabat, ben al contrari: penso
quedar-me a Roma potser fins i
tot dues setmanes més, per a veure'n
el joc complet i tal volta cremar-
m'hi una mica els dits.

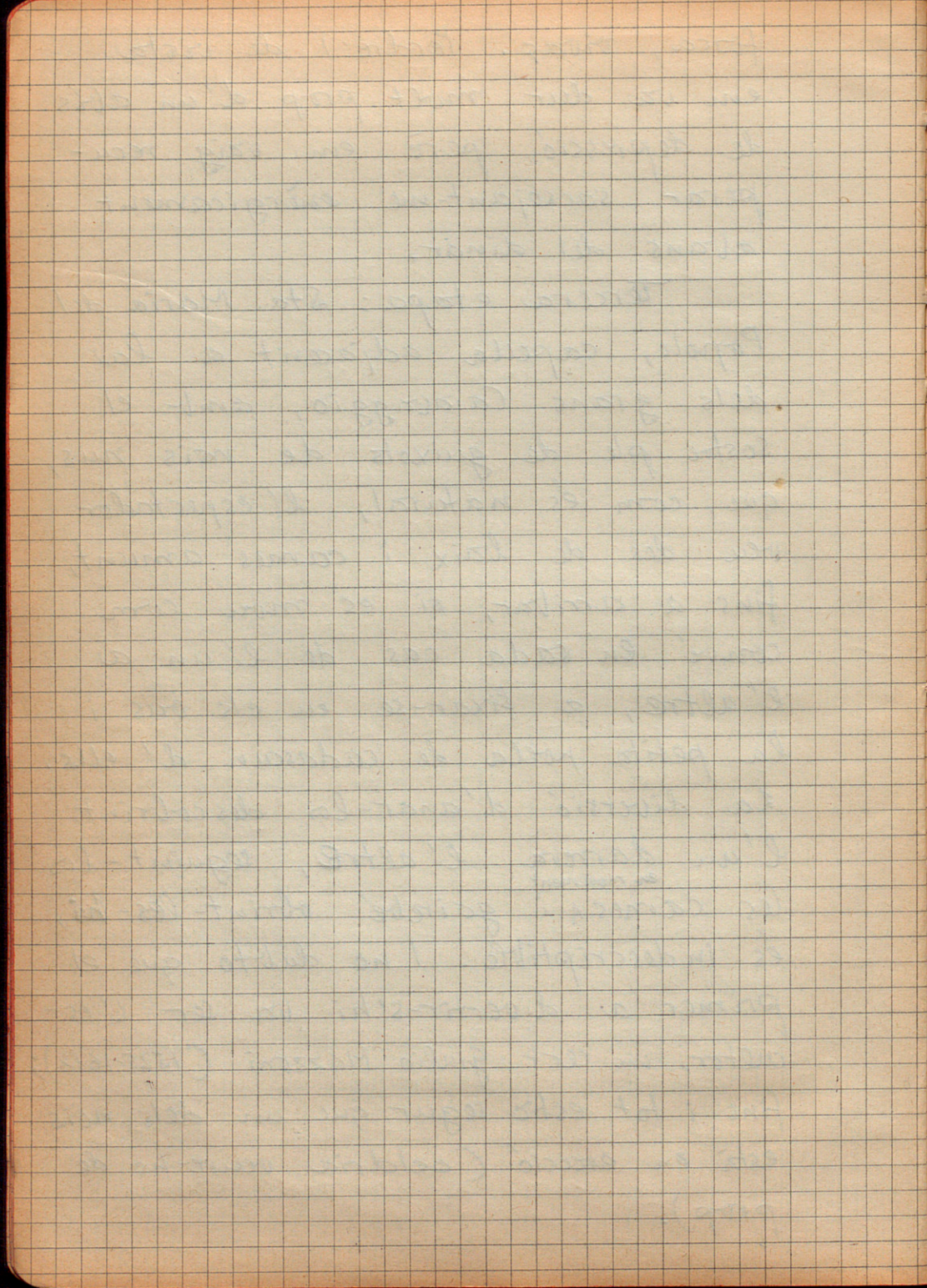
La primera etapa va ser l'àngel
del Riposo nella fuga in Egitto,
de Caravaggio (Gal. Doria-Pamphili),
un noieta encantador, amb unes
cames puríssimes de color de rosa
i ambre. (No puc recordar, ni cal,
en aquesta etapa ni en cap de les
successives, tots els altres motius
d'elació en el mateix sentit; esmento,
però, el gran nu antic — admirable,
amb la qualitat d'un bronze, vist
al mirall — prop del retrat d'Inno-
cenci X.)

Segona etapa: sortint del Gesù,
i anant a buscar el dinar, un
noieta bellíssim, tot ulls i dents a
la seva cara de contorns suaus,

fosca, vivaç. Perdre'l de vista em va dur molt prop d'un abís de depressió, però em vaig recuperar sacsejant-me enèrgicament abans del dinar.

Tercera etapa: Sta. Maria del Popolo, capella adjacent a la dels grans Caravaggio, amb el sostre ple de guixots de nois nus, que, com és natural, l'espectador veu des de baix i carnes amunt, fins a arribar, si es mou com convé en cada cas de l'un a l'altre, a fixar-se en els ous i la petita polla de cadascun d'ells. La diversió d'anar-los descobrint l'un ^{en moviment} darrera l'altre, seguint-los les carnes i gairebé obrint-les-les, és indescriptible. I no dubto que el primer a divertir-s'hi va ser l'es-cultor, un cert Giulio Mazzoni (1525-1618); fins i tot estic segur que un dels nois està en erecció (caldria veure-ho de prop).

Ja dis d'aquell moment de la tarda, a Santa Maria del Popolo, la comèdia se m'havia fet gairebé del tot conscient (per bé que no vaig arribar a formular-me el meu estat fins al vespre). Passejant després per la Villa Medici, camí de Ss. Trinità dei Monti, vaig veure encara un altre noi de cara tendra i blanca, que em va recordar el del matí, millor dit, la ferida que em va fer el noi del matí; però aquest el vaig deixar passar amb ironia.

I aleshores va venir l'etapa folla, la comèdia irreprimida: em vaig dedicar, aquell vespre i ahit al matí, sense cap èxit, a buscar el noi dels ulls grossos i la cara fosca, provant de trobar la plaça on l'havia vist, i el bar on seia i reia, ~~parlant~~ amb l'amo. No tenia, és clar,

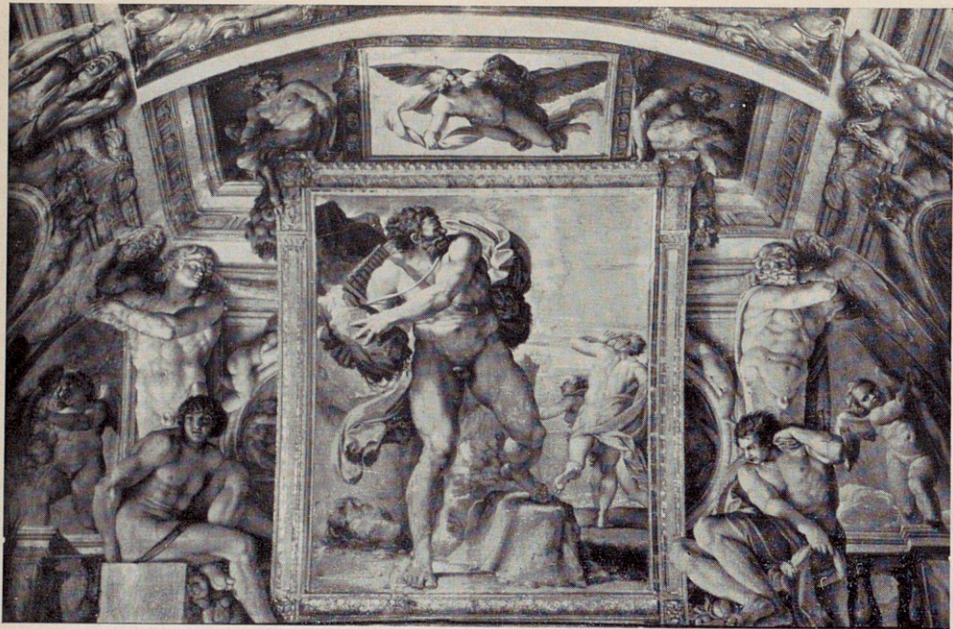
cap esperança de trobar-lo, i en el cas que arribés a trobar-lo, de fer-hi res sinó veure'l una altra vegada, i patir-hi. El cas és que ja només em ^(amb la meua còpula) divertia) jugava amb la meua obsessió, com el Caravaggio probablement jugava amb la seva, per a transmetre-me-la, en pintar el seu àngel.

Ahí a la tarda, però, vaig sortir, ple de benestar físic després d'un bany, i amb tota l'exhilaració de continuar la comèdia, amb un pla d'exploració precís. Vaig trobar, primer, el restaurant on havia dinat; i, gairebé per atzar, una mica més avall, la plaça del dia abans: pza. d. Pigna. Vaig seure a ~~la~~ una taula del bar, a prendre una cervesa; i vaig descansar.

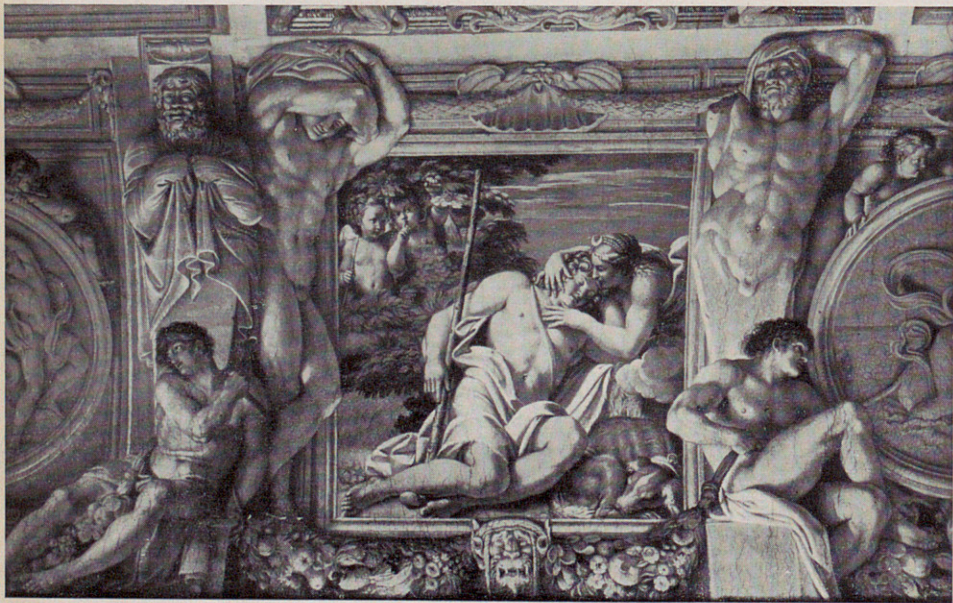
Avi al matí, després del

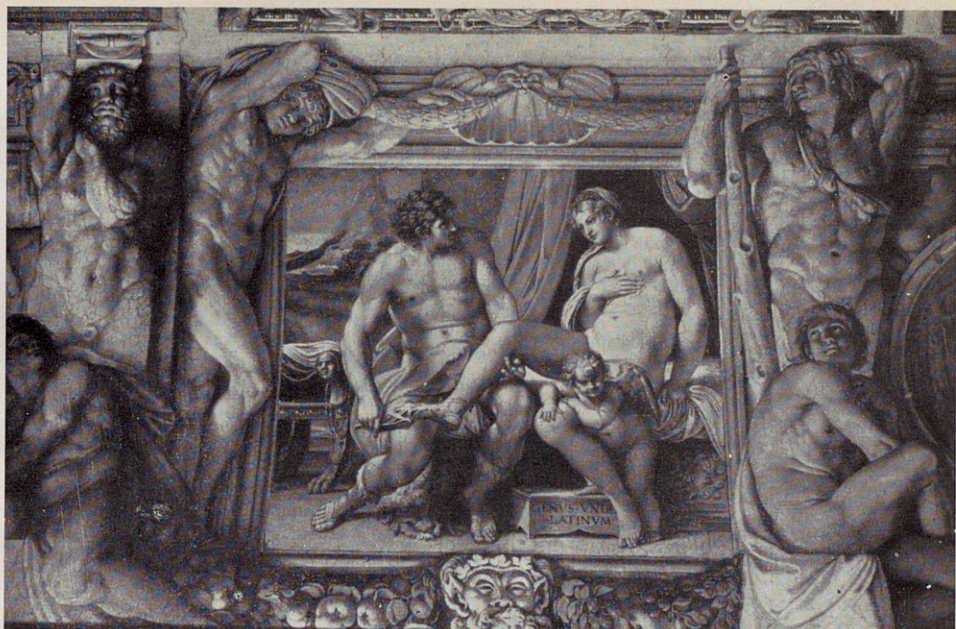
GALERIE DES CARRACHE

Polyphème va lancer un rocher contre Galathée qui fuit avec Acis.

Diane et Endymion.

Vénus et Mars.

Jupiter et Junon.

Galerie des Carrache - Détail

Palau Farnese i la seva acumulació de carn jove i masculina a la Gal. dels Carracci, després de la Gal. Spada, sense més fora d'una mediocre estàtua antiga (que he acariciat, al cul, a les cames i al ventre), he tornat a la pra. d. Pigna. El meu noi estava jugant a l'entrada de la plaça; m'ha via semblat més gran, però no pas més bonic del que és. Avui, sobretot, li he pogut veure bé els cabells i el coll magnífic. S'ha passat, tota l'estona que ha estat seient amb uns altres tres ~~trous~~ a uns metres de mi, mastegant no sé quina porqueria.

Les fantasies homosexuals no són gens rares en mi, ben al contrari. En l'ordre heterosexual, en canvi, no hi ha sinó una ~~menuda~~ ^{línia} de fantasia que segons com pot esdevenir igualment obsessiva, i és la de les nenes ximples, les deli-

cioses Lolitas. Em va costar anys a-
trevir-me a llegir el llibre de
Nabokov, i no hi vaig arribar sinó
després d'haver passat per l'horrible
experiència de la meua relació
amb D., aquest hivern ~~passat~~ darrer.
Gràcies a l'horror de viure amb
D., vaig poder llegir la novel·la,
fred, però, com un marbre. Altra-
ment, no hauria pogut. I apart
les nenes ximples, no hi ha potser
sinó les dones casades, és a dir,
les dones que ja no cal que des
del començament se sentin posses-
sives, amb qui puc sentir-me homme
à femmes. La qual cosa vull dir
que tampoc les toco. És així, doncs:
ni nois, ni ^{nenes} ~~nenes~~, ni dones casades.

Les altres dones, les per casar,
són en principi, no hi ha dubte,
també un encant. S'entén: us poden
fer creure, de vegades, que són també
un encant. Però de fet són unes
bèsties. Només l'home que les

vulgui usar i que sàpiga com fer-ho, només l'home que no en vulgui res sinó el cos per a masturbar-s'hi, i fins i tot per a enamorar-lo i enamorar-se'n, però que no en vulgui res més i no vulgui donar-los res més, tindrà dret a combinar una mica de tendresa amb el seu cinisme de bèstia que juga amb una altra bèstia.

Sospito que gairebé tots els homes convencionals (jo no en sóc pas un) han sabut això perfectament abans de casar-se, i alguns d'ells fins i tot en casar-se. Els altres ho han hagut de tornar a aprendre després de casar-se, ja vençuts, però, per l'odi i havent perdut tota disposició per a l'amor, si mai en tingueren cap.

Jo no sóc un home convencional, i ho dic en el sentit que de la brutalitat masculina no en sé res.

les dones estimen aquesta brutalitat, la qual les situa en el seu veritable paper de bèsties, i al mateix temps se'n fan una gran rancúnia contra els homes. Però de la brutalitat en els tractes amb les dones, jo no en sé res ni en vull saber res. Les dones, en l'ordre personal, no donen res fora del seu cos, i el donen només a qui els el pren: per això les dones no em donen res.

Tota tendresa, és clar, és abans que res tendresa per un cos, gratitud pel desig satisfet o que haurà de satisfer-se amb un cos, sigui el d'un noi o una dona. I, de fet, el cos d'una dona és el més apte perquè un home provi d'enamorar-lo i enamorar-se'n: del cos d'un noi, no sé què en faria, un cop el tingues, i per molt que

coscos dels nois.
m'obedeixi el desig dels ~~nois~~

La tendresa per les dones no té,
doncs, rival, en el nivell del
cos. Ara, la relació personal
amb una dona és una relació
^{mentre sigui} ~~personal~~ una relació
objecta, reduïda al nivell del
llet. La dona és ^{absolutament} ~~totalment~~ òbvia, to-
talment prevista, essencial-
ment inintel·ligent, en el sentit
que no desperta cap intel·ligèn-
cia, i profundament immoral,
en el sentit que no té ^{cap} vida
construïda, ^{tan solament la que li ve} sino donada pel
seu cos. Però aquesta relació és l'única possible amb
la dona veritable, ~~la~~ la
~~relació que s'estableix entre~~ ^{caldrà} dona
per casar i amb qui ~~casar-se~~
casar-se, abans o després d'e-
namorar-la. I ~~però~~ ^{però} no n'hi ha
d'altres, fora de les nenes
ximples i de les dones casades.
Les que diuen que hi ha no
són sinó un mite literari:
fins i tot les putane no pensem
sinó en casar-se!

Així, doncs: la tendresa per les dones no té rival, en el nivell del cos; però precisament perquè no uetrapassa mai el nivell del cos, la tendresa per les dones és només una font d'abiecció per l'home.

Quant a la tendresa pels nois, parlem-ne! Vull dir que voldria estar en situació de parlar-ne, enlloc de no fer sinó desenrotllar fantasies sexuals.

1 agost.

Parlo de les dones amb despit, no cal negar-ho. I són molts els homes que estarien disposats a desmentir-me, adduint els llargs anys de felicitat més o menys hàbilment rapinyada brutalitzant les dones, una felicitat fins i tot potser compartida per elles, les pobres, miserables, víctimes ofertes. D'altra banda, és molt probable que si una

sèrie d'atzars no m'hagués tingut separat, des dels meus tretze o catorze anys, de la vida en comú amb els nois de la meua edat, jo hauria seguit també el camí comú i obeït la línia general en els meus afers amb les dones. No és pas que no em sobrin records de fantasies homosexuals tan vells, potser, com els meus records més vells: però no crec que aquests records em justifiquin. De fet, les fantasies eròtiques heterosexuals em van ~~ocupar~~ ocupar, crec, la major part dels meus catorze, quinze i potser setze anys. Devia ser, em penso, cap als setze o disset anys que vaig començar a imaginar veritables orgies d'amor pels nois, sense que mai, però, hagi desitjat res més sinó que em deixessin estimar-los, sense que em

calgués ésser-ne estimat. De totes maneres, ja als meus setze o disset anys les jeux étaient faits: la meua sensibilitat havia estat ja formada, la meua educació sentimental havia estat encarre-rada, a ~~menys~~ ^{falta} d'un cop de fortuna que no es va presentar. No em sap greu; però fins i tot si me'n sapigués no puc donar la culpa sinó al fet d'haver estat tret de Reus uns mesos abans d'hora, l'hivern del 37-38 cap al Picarany, i el març del 38 cap a Barcelona i després cap a França, el juliol d'aquell mateix any. Només em cal recordar els jocs a què els Domènech m'haurien fet participar, com en feren participar el Xavier, per a concloure que tinc raó.

Així doncs, parlo de les dones amb despit, quan és molt

probable que l'eventualitat d'una conjunció diferent de circumstàncies en un moment crític de la meua vida hauria donat per resultat que el meu sentiment envers elles tingué tot un altre caràcter.

Sí, és veritat, però el meu despit és tant més just precisament per això, pel fet que la meua relació amb les dones és una relació des del principi fallida en la mesura que no este disposat a refusar-los tota personalitat fora de la seva personalitat de bèstia, en la mesura que no este disposat a brutalitzar-les i, per tant, em nego a reconèixer-los i a valorar-los l'única personalitat i l'única identitat de què se senten veritablement posseïdes, que és la del seu cos,

un cos que elles són les primeres a voler brutalitzat.

La qüestió, per a mi, està en en el fet, repetixo, que les dones no donen res, fora del seu cos, i el donen només a qui els el pren: per això les dones no em donen res; i a canvi de no donar-me res estan disposades a prendre'sho tot. La relació amb les dones és una relació objecta, perquè és una relació de subjecció recíproca. Només l'home que estigui disposat a exercir el seu sadisme sobre les dones en podrà acceptar, i potser resistir, el seu odi justificadíssim, la seva crueltat sense escrúpols, la seva essencial rancúnia. Però en la mesura que ^{un home} faci qualsevol ~~cosa~~ d'aquestes coses la seva relació amb les dones serà una relació objecta.

Quant als nois i a les nenes
ximples, és clar que tampoc la
cora no té remei: també caldria
brutalitzar-los, als nois i a
les nenes ximples, per a sortir
de l'impasse. Penso, però, que
tampoc no cal proposar-se sortir
de l'impasse, per molt angunios
que sigui no arribar mai a
sortir-ne. De fet, el gran
engany de les fantasies eròtiques
heterosexuals estrictament conven-
cionals ~~està~~ està en el fet
que sense a penes perturbacions
es vessen en la realitat i
se'n revesteixen, com si mai cap
fantasia pogués arribar a fer-se
real, o pogués aconseguir d'e-
liminar-ne l'horrible fosquedat.

Val més, doncs, ni tan solament
proposar-se sortir de l'impasse.
Això vol dir, en el nivell de la
realitat (que és, en definitiva,

l'únic nivell que veritablement importa), que val més deixar que els nois i les nenes ximples siguin el que són, val més deixar-los lliures de ser qual-sevol cosa ximple i lliure que vulguin ser, ja que només ~~en~~ la llibertat que ~~en~~ s'atorquin a si mateixos i en la seva total alienació de les nostres seriositats, resideix el seu poder d'al·lucinació, la seva fascinació insuportable.

2 agost.

Tota tendresa és tendresa per un cos, i la meua tendresa pels nois no és altra cosa que desig del seu cos. Però el cos dels nois és de fet inassolible (com ho és el de les nenes ximples). De fet, en molts sentits; i no és pas el menys important el

fet que el seu cos sigui inadequat
per a l'amor (com ^{ho és també} el de les nenes, per
immatur). Són cossos, els dels
nois i les nenes, fets per a
mirar i tornar a mirar tot
parlant-los, per a besar i
acariciar i dormir-hi abraçat,
però no per a fer-hi l'amor.
Es clar que on fait feu de
tout bois, i que en darrer
terme amb qualsevol cos, fins
i tot amb un cadàver, es
pot recórrer a qualsevol ex-
pedient brutal. Però jo parlo
des del punt de vista de
l'ordre, i l'ordre, a mi al-
menys, em refusa per a l'amor
els nois i les nenes (^{al que facin ells} ~~amb~~ amb
ells ja és una altra cosa).

Però, si és cert això que dic,
sembla que hauria d'ésser de dret
l'assumpció del desig pels nois
a un nivell de fantasia eròtica
com la que he anat desenrot-

Uant aquests dies. En tot cas, avui he reprès el meu itinerari contemplatiu, que ahir havia interromput: dels integrants de l'amor que Plató enumera en el Fedre, jo em quedo en el primer, en mirar i tornar a mirar, no solament amb els ulls sinó amb tot el cos. Però quina delícia fer ^{el trànsit} ~~però~~ dels guixots d'àngels, com els del Gesù, als noiets del carrer, i dels noiets ~~del~~ ^{del} carrer altre cop als residus de la fantasia eròtica de pintors i escultors! He passat el matí al Museu del Palazzo dei Conservatori, d'on n'he rapporté el record d'un àngel del Guercino, un noi a contrallum de Simon Vouet, unes mans del Tizià, i el cos admirable del Caravaggio del qual he engaixat una reproducció al

començament d'aquest quadern;
apart moltes altres visions més
o menys vives, moltes de les quals,
com les mans del ^{tizia,}
~~aparell~~ no tenen explícitament
res a veure amb fantasies
sexuals.

(I ara m'està distrahent
de escriure un amable bell-boy
que rega les plantes de la
meua terrassa ^{tot} ~~mentre~~ llegint
un volum de comics.)

Aquestes notes són part evidentís-
sima de la meua fantasia eròtica.
Mentre les redacto, no faig sino'
donar tombos al voltant de la meua
obsessió, deuen-ne endavant la
comèdia i governant-ne l'an-
gúnia; i això és el que hi busco.
Però no tan solament això: voldria
arribar a encerclar la meua
obsessió, posar-hi setge, bate'n
els murs, fins aconseguir desplegar
lúidament les meves forces per

tots els racons del seu castell fort.

Si no vull caure en el sentimentalisme, em cal reconèixer que tot el meu desig és desig del cos dels noietes, i que quan els vull lliures i del tot estrangers a mi i ~~oposats~~ els vull creure inadequats perquè jo els faci l'amor, no faig sinó donar-me raons per a no transgredir els límits de la meua seguretat i avançar cap on comença la por. Ja ho he dit abans, però: jo parlo des del punt de vista de l'ordre, i què és el punt de vista de l'ordre sinó el de qui vol salvar-se de la por? Ara, la por no es deixa vèncer, perquè és l'altra cara de totes les nostres afirmacions, i sobretot de les més profundes i essencials: vèncer la por no fóra potser sinó el matix, que ~~no és sinó el matix~~ suïcidat-se.

Aquest moviment de parpella
i el teu somriure impertinent
tant poden que, entre ell i ella,
un apetit em neix, ardent,

d'ésser per tu, i tu per mi,
una abraçada de tots dos
en l'absoluta fe! — com si
no hi hagués excés, i no fos

el teu amor adolescent
trist, al costat del meu adult;
com si la teva forma bella

ni violés el pensament,
dins meu, que m'enamora, ocult
en el somriure, en la parpella.

Aquest sonet, que vaig escriure, fa
nou anys, per a un noieta de Cuba
que estic segur que era una petita
puta (treballava a un bar de
"gallegos" del carrer Enramadas, i

portava molt sovint camises transpa-
rents, sempre fora dels pantalons,
que et deixaven veure el comença-
ment del seu magnífic cul, un
cul veritablement grec, ^{i encara potser} grec arcaic,
per a més qualitat; ja aleshores,
el 1957, em va explicar un in-
cident que havia tingut amb la
policia junt amb uns altres nois
de l'Institut; dos anys més
tard el vaig tornar a veure, una
sola vegada, al vespre, pel carrer,
vestit de "rebelde" i acompanyant
un monstre de dona: crec que
va provar de no saludar-me, la
qual cosa em va dur a pensar,
una altra vegada -la darrera,
ai! i uf!-, que la nostra re-
lació superficialíssima hauria ben
bé pogut, també del seu costat,
dur-nos al llit -ai! ai!-; en
tot cas, no hi ha cap dubte que
jo per a ell era un "americano",
i això aleshores a Santiago de Cuba

tenia almenys el màxim valor que
~~pot~~ ^{té} ser client de qualsevol Carlton
per a qualsevol puta hiperbòria
sentimental i proletària) —
aquest sonet, dic, expressa sense
residu i amb tota la seva com-
plexitat el joc d'impulsos i
valors de què viu la meua
angúnia i que estic assajant
de descriure. Tot comença amb
la gràcia i la malícia combina-
des d'uns ulls i una boca
que es mouen sense solta, pura
exhibició innocent i ~~fantàstica~~ per
a mi fantàstica, amb un poder
de suggestió que m'arravata
cap a un extrem de desig
violent i d'aspiració sublim,
aspiració desseguida desmentida tant
per la meua consciència que no
hi pot haver desig ^{veritable i aspiració sublim equivalent} ~~per~~ en l'altre,
com per la renovada evidència
que la meua aspiració sublim re-
colza només sobre el desig, és

violada pel desig, el desig
suscitat per la gràcia i la
malícia combinades d'una
boca i uns ulls que es mouen
sense solta, pura exhibició
innovant i per a mi fantàstica,
i tornem-hi altre cop, des
del començament, i tantes vegades
com convingui, per a la
meua angúnia.

3 agost.

No és pas la primera vegada
que una astúcia instintiva m'ha
fet caure sobre el text que més
s'acosta a formular en termes
justos el meu estat del moment.
Ahir, esperant l'hora de sopar,
vaig entrar a la llibreria Herder
(pza. Montecitorio), plena de llibres
de capellans, ~~■~~ entre ells una
bona col·lecció d'autors clàssics.
Vaig comprar l'edició dels

5 agost. Era essent jove, ànima meua, que t'hauria calgut collir les amors a temps!

I, amb tot, qui no se senti tempestejat pel desig, en fixar-se en els raigs que llampeguen els ulls de Teoxèn, caldrà que sigui un home de cor fosc, forjat de ferro o d'acer

amb una flama freda; un home menyspreat per Afrodita la d'ulls vius, que o bé treballi abjectament pel diner o bé que es deixi dur pel desvergonyiment de les dones

al llarg d'un camí tot fred, fent-los de criat. Però jo tinc el favor de la deessa, i com la cera que s'estova amb la calor

de les sagrades abelles, em fonc, cada vegada que em giro cap a la joventut de cos tendre dels nois.

Ara, cal creure que a Tenedos residia la Persuasio,
que hi ha fet l'obsequi del fill d'Agésilau.

escolis de Píndar per B.A. Van Groningen, on hi ha el poema següent, que tradueixo amb l'ajut només del comentari de V.G., cometent, per tant, segurament algun error:

És amb la joventut, ànima meua, que t'hauria calgut collir els amors a temps!

Però qui, en fixar-se en els raigs que llampeguen des dels ulls de Teoxèn, no se senti tempestejat pel desig, caldrà que sigui un home

de cor fosc, forjat de ferro o d'acer

amb una flama freda, i que, ~~menyspreat per~~ ~~menyspreat per~~ Afrodita la d'ulls vius,

o bé treballi abjectament pel diner, o bé es deixi dur al llarg d'un camí tot fred

pel desvergonyiment de les dones, ~~menyspreat per~~ ~~menyspreat per~~ fent-los de criat.

Jo, en canvi, per grat de la deessa,
com la cera que s'estova amb
la calor

de les sagrades abelles, em ~~formo~~^{fonc,} cada
vegada

que em giro cap a la joventut
de cos tendre dels nois.

Sí, cal creure que a Tenedos re-
sidia la Persuasíó

i hi ha fet l'obsequi del fill
d'Agésilau.

Es torbador de veure que una si-
tuació humana tan concreta com
la meua, i de la qual no puc
deixar de percebre'n totes les com-
ponents aleatòries, encaixi d'una
manera tan justa ^{dins} ~~en~~ la for-
mulació de Píndar, una for-
mulació, d'altra banda, per-
fectament objectiva, sense cap
caràcter aleatori específic, per
molt circumstancial que sigui

la seva motivació. M'interessa sobretot l'esment de l'home endut $\rho\upsilon\upsilon\alpha\iota\kappa\epsilon\iota\omega\ \delta\epsilon\alpha\sigma\epsilon\iota$, fent-los de criat, per un camí on només hi ha fredor. El "desvergonyiment de les dones" és la fórmula exacta pel que he provat de dir-ne més amunt, i la resta encerta a descriure sense residu en quin sentit la relació personal amb les dones és per a l'home una font d'abjecció. És aquí que la corroboració que m'ofereix Píndar és per a mi més valuosa, ja que és per aquí on he anat més errat.

Però, a més, en el primer vers sembla que tinc dret a elegir-li la mateixa recança, fundada ^{en} ~~amb~~ la mateixa abstençió, cada vegada, amb el pas dels anys, més severa i més anguniosa, de l'amor dels nois, que he provat de raonar-ne més amunt

i de què n'he fet la base psicològica i el valor moral de les meves fantasies eròtiques.

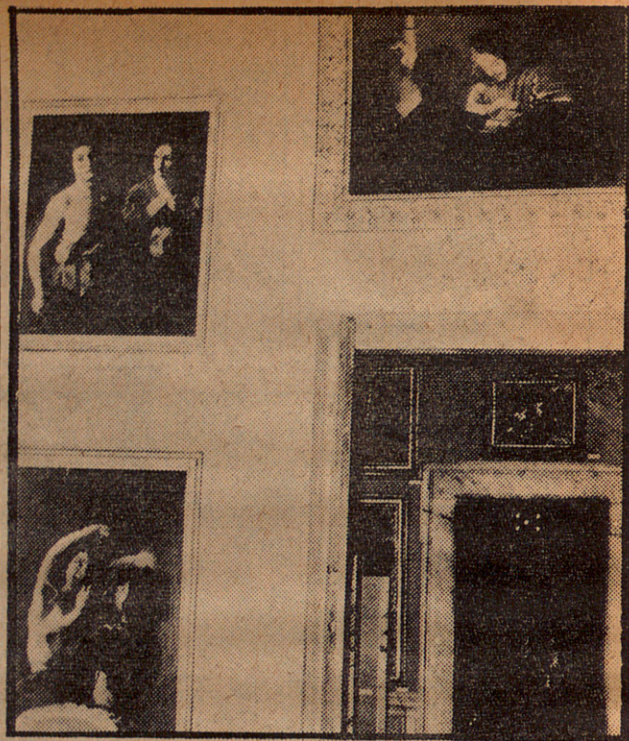
Creï que sóc: Píndar no va abstenir-se, evidentment; però fins i tot si ho vulgués creure, no és pas abstenir-me que jo vull: ho vol la meua por.

Estic donant toms al voltant de la meua obsessió, provant de conjurar amb paraules una mica de realitat per a la satisfacció del meu desig. Així, cada vegada que escric que el meu desig és desig del cos dels nris, em sembla haver aconseguit alguna cosa. I igualment cada vegada que puc esmentar un cos que he desitjat: així, no fa pas més de dues hores, el petit cos del noieta de turmells prims, pantalons verds curts i amples, llavis de

cirera i ulls que m'han mirat
fixos sota un serrell ros.

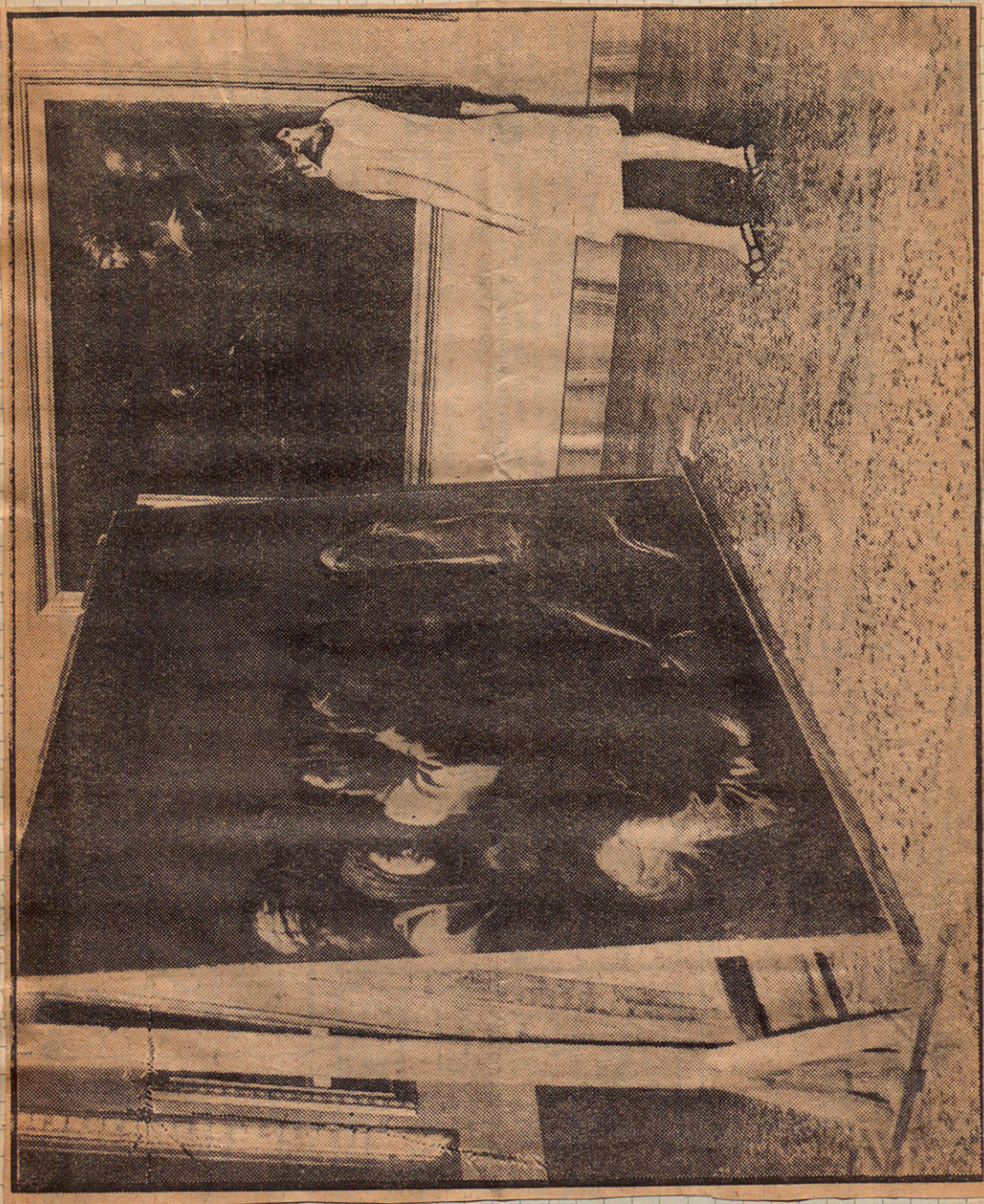
4 agost.

Aui, equanimitat ~~total~~ eròtica
gairebé total, per bé que han so-
vintejat les visions: ^{primer,} ~~començament~~ crec que
en sortir de la Gal. Corsini, unes ca-
mes llarguíssimes sota uns shorts blancs;
després, al restaurant de la v. Florida,
un cambrer de fresquíssima cara de
pallasso; més tard, a la v. d. Botteghe
Oscura, un altre petit cambrer, graset,
de cames gruixudes, cel gros dintre
d'uns pantalons blancs i cara de ~~pauc~~
comes de Bacchus, corrent al davant
meu tot movent les anques - ara
cap a la dreta, després cap a
l'esquerra -, fins que s'ha refugiat
en un bar de la v. d'Araceli, cantonada
v. di Tor Margana; de les tres fins a
tres quarts de quatre, el noi de la
pza. d. Pigna, amb tota la seva

cort de nois: curiosament, a tots ells
els he tornat a veure més tard,
des d'una finestra del palazzo Venezia,
reunits a la pza. Aracoeli (no hi
ha res com els nois de barri);
i ja dins de l'autobús, en tornar
al voltant de dos quarts de sis
cap a l'hotel: un noi de cara
de puta nòrdica, rosat i d'ulls
aigualits, al carrer; un altre
noi, a l'autobús, amb blue-
jeans de cintura baixa, camisa
oberta i ^{amb un nus,} lligada a la cintura, petits
collons ben apretats a ~~l'esquerra,~~ l'esquerra,
i ~~collons~~ ^{pell} lleugerament groga al pit
al costat dret del ventre, damunt dels pantalons;
i ~~un altre noi~~ i un altre,
^{en} ~~per~~ fi, al carrer, amb shorts
vermells i cames ~~blaves~~ llents.

Al matí, de les onze a dos
quarts de dues, orgia de pintura
del disset a la Gal. Corsini:
una Andromeda de Francesco Furini
(Firenze, 1600-1646), Noè ebri i Lot
e le figlie, de Giacinto Brandi (Poli,
Roma, 1623-91), tres o quatre

lanfranco (Parma, 1582-1647), una
Giuditta, de Giov. Batt. Piazzetta
(Venezia, 1682-1754), tres Caravaggio,
tres enormes Valentin (Coulom-
niers, 1594-1632), dos esplèndids
Matthia Preti (Taverna, Cattanzaro, 1613-99),
una Negazione di S. Pietro del "Maestro
del Giudizio di Salomone", dos G. F.
Romanelli (Viterbo, 1610-62), tres
esplèndids Bernardo Cavallino
(Napoli, 1616-54), un Rivera,
un extraordinari Cristo tra i dottori,
de Luca Giordano, un S. Giacomo
de P. Novelli (Monreale, Palermo,
1603-1647), i quatre o cinc
quadres més els autors dels quals
no recordo.

Ha estat l'excés de delit d'a-
quest matí que m'ha imposat
equanimitat per a la resta del
dia? I amb tot, el noi dels
Blue-jeans encara m'obsedeix, recolzant-
se damunt la cama dreta i deixant
veure un bocí de ^{la seva} ~~part~~ persuasiva carn.

5 agost.

Ahuj he començat el dia deixant-me anar a fer una cosa que malament em podia ajudar a mantenir-me en l'equanimitat d'ahir. A l'auto-bús, anant en direcció^{cap} al final de la via del Corso, m'he trobat amb un noi, de cara fina però una mica tova, primet, i amb un cul estranyament ben arrodonit dintre dels seus pantalons blau clar. Anava amb la seva mare i la germana, segurament, com jo, a veure algun museu o cosa semblant: la mare duia dos petits llibres de reproduccions d'art, de Rubens i Caravaggio; curiosament, ell ha pres un moment el de Caravaggio (jo ~~me'n vaig~~^{em dirigia} a la gal. Doria a tornar a veure l'àngel, que ara ja està enganxat en aquest quadern), i prop de la pza. Venezia ha anat a posar-se davant meu, mig recolzat donant l'esquena

al conductor. He decidit de ~~continuar~~ ^{continuar} ~~en acostar-me~~ ^{en acostar-me} fins a la pza. Venezia, i ~~però~~
~~a~~ la parada m'he instal·lat com per baixar, de costat del meu rui, sense atrevir-me a mirar-lo del tot. Una estrebada de l'autobús me l'ha fet tocar, a la cuixa o al cos, i aleshores, sense estrebada, m'hi he recolzat una altra vegada, prement-lo amb el meu braç esquerre. N'he sortit altre cop tot ple de ~~mal~~ ~~mal~~ l'angúnia, ~~durant~~ d'aquests dies darrers.

Vaig començar aquest quadern per compensar el temps perdut i gràcies al to una mica ximple i feliç de la comèdia amb el report de la qual s'obre, però potser sobretot per vèncer-hi una mica l'altra angúnia, l'horror de D. Ja des del dilema que sento que la comèdia se m'ha anat esvaint, i l'horror de pensar en D. no cessa.

6 agost.

Ja en començar aquest quadern tenia una esma del que ara em sembla comprendre ben clar: que m'hi vaig aferrar, ~~per~~ en ell i a la fantasia eròtica que hi he anat desenrotllant, per tal de no deixar passar sense que en quedés cap rastre el do de vitalitat gratuïta que l'elació del desig em fornïa. Tant més que, en el meu estat d'aquests dies, he fet el pas constantment de la realitat del desig pels cossos dels nois al delit del desig objectivat en la imaginació de pintures i escultures, i el pas del desig, imaginatiu o real, pels cossos dels nois al pur delit sense objecte de corroborar-me i estimar-me en la imaginació de les pintures.

Ja ara he perdut una mica l'interès per la fantasia homosexual

estrieta. S'ha produït un cert distacco, i veig en termes relatius el caràcter obsedit del que sentia i pensava aquests dies. Relatius precisament a l'angúnia profunda que estic vivint des de fa gairebé dos anys i, sobretot, a la inhibició eròtica gairebé completa d'un any ençà. L'altra angúnia, la del desig insatisfet, m'ha afavorit almenys en això, que per fi m'he sentit altre cop completament posseït, al·lucinat pel desig i apte, doncs, per a deixar-lo respirar-se entorn meu sense govern, tot, però, damunt dels nois, la delícia essencialment inabastable.

Tot es lliga, doncs. El que cal, és que jo no em deixi deslligar altra volta en la viscositat dels vint anys: em cal treballar per mi.

1176 ROMA - BOTTICELLI - MADONNA - DETTAGLIO DI
TRE ANGELI CANTORI - GALLERIA BORGHESI

1473 - ROMA - BOTTICELLI - MADONNA DETTAGLIO DI
TRE ANGELI CANTORI - GALLERIA BORGHESI

9 agost.

Ni abans d'ahir ni ahir no vaig escriure res en aquest diari: ja després del quart dia me n'estava causant, i en canvi l'angúnia profunda, l'horror de D., m'anava obredint cada vegada més i d'una manera cada vegada més intolerant. Aquests darrers dies he estat tothora donant voltes al mateix projecte, provant de convèncer-me que el puc dur a terme, i repetint-me'n els passos: tot, però, sense veritable convicció. També aquí la por em paralitza, meitat por física (feta sobretot de vergonya) i meitat por del dolor.

He estat provant de llegir (de Mauro, Lepshy, Brøndal), ^{be}tampoc sense convicció. La veritat, ~~però~~, ^{però} és que fa massa calor: quan vaig decidir de quedar-me a Roma

després del primer d'agost, feia un temps més agradable i keia més sentit estar a l'aquait dels nois. Ara ja ni els nois no m'interessan.

Auoi he tornat a la gal. Borghese, on he comprat el S. Juan i el David de Caravaggio (de fet, no gens "persuasius") i els encantadors àngels de Botticelli que he enganxat dos fulls més amunt. Es una llàstima que en lloc de Roma no es puguin comprar fotografies sinó d'uns pocs quadres molt coneguts i, en certa manera, molt banals. A la gal. Borghese hi ha un Lanfranco que em sembla poder el millor de tots els que he vist fins ara: he de resignar-me a oblidar-lo.

Aquí a Roma, molt més que a Florencia, he arribat a fer-me una idea de la pintura del XVII

(que sembla que cal anomenar barroca) i, de retop, ^{també} (sense que, però, m'hagi fixat gaire en els pintors un per un), i dels manieristes del XVI. Des del nivell de la meua ignorància em sembla ara extraordinari que arribi tan sovint a parlar-se indistintament de manierisme i barroc: no conec, és veritat, la cronologia estricta de tots aquests pintors, però em sembla que la mutació estilística és radical i evidentíssima per aquí se situï en el centre de cadascun dels dos períodes. El que ara em cal investigar és la línia dels pintors venecians.

En els venecians, de fet, hi trobo ja molt del que més m'encaixa en els barrocs: els cels i la vegetació, els leixits lluents i sedosos, i un cert gust pel volum dels cossos i una decoració opulenta. Els barrocs, em sembla

a mi, imposen, sobre una matèria
que és bàsicament la mateixa,
per bé que amb una certa ten-
dència a fer-se més simple,
modesta i, potser, realista, un
joc de contrastos molt més
enèrgic entre colors vius i
grisos, uns tons i uns altres,
llum i ombra (i sobretot entre
les parts del cos il·luminades
i les que resten en l'ombra),
^{contorns}
~~contorns~~ acusats i desdibuixats,
plans diferents i ~~diversos~~ centres
de composició diversos. Aquest
joc de contrastos arriba a
adquirir un caràcter abstracte
(i potser és això el que m'hi
encanta), però els elements
contrastants estan lligats sempre
a una funció representativa inel-
ludible i, d'altra banda,
subjectes a una voluntat d'har-
monia que tot ho unifica. De
fet, no veig en el barroc res

sinó harmonia, una harmonia imposada damunt la realitat per mitjà del pensament i l'abstracció.

Ara, abans de sopar, sortint de la llibreria Rizzoli, m'he topat amb un dels nois més fins que mai ~~he pogut~~ ^{s'hagin pogut} veure: d'uns dotze anys o tretze, amb una cara de trets ~~perquè~~ ^{molt nets,} nas i llavis delicats, ulls d'ametlla ben oberts, ~~amb~~ i un gest una mica dur a penes perceptible. L'he mirat a tres metres de mi potser quatre o cinc segons, fascinat pels ulls i el contorn de nas i boca, i no m'he pogut estar de seguir-lo fins a la Pza. S. Silvestre. M'estranyava ^{veure i} ~~perquè~~ anar sol, amb la seva càmera penjant-li al darrera, però han anat apareguent mare i germaneta, i finalment el pare, tots d'aire polit i civilitzat. Han pujat a un

autobús. (I ja a penes si me'n queda res.)

12 agost.

Final de la comèdia, i simbòlic acte final: m'he endut, d'un cop amb la mà esquerra, la petita polla d'un dels marbres del vestíbul de la gal. Corsini. No és gens antiga, de finals del XVIII o començament del XIX, i no sembla tampoc, per tant, haver estat feta amb massa convicció respecte de la seva importància, però és una petita vella fina, que dona gust de tenir a la mà i d'imaginar penjant al final d'un ventre gairebé pla, entre unes aixes joves, damunt d'uns ous petits i frescos. Després d'haver tocat aquests dies tanta pedra dura, amb mans i braços paralizzats per l'angina,

li calia que acabés per endur-me'n aquesta mostra que em serveixi ~~com~~ de record.

He omplert els meus dies de Roma, apart menjar, dormir, llegir el diari (Le Monde i el New York Times gairebé cada dia) i comprar alguna cosa (sobretot una cartera de pell que em va fer veritablement feliç durant un dia), amb el que es reflecteix en aquest diari: dues obsessions (l'obsessió eròtica i l'obsessió amb l'horror de Ø.) i dos exercicis (mirar pintura i llegir). La primera obsessió i el primer exercici han anat de vegades beatíficament plegats; l'altra obsessió, en canvi, m'ha aculat massa sovint mentre provava d'exercitar-me a llegir, de manera que he llegit poc i malament. Però gràcies a la comèdia eròtica i a les seves

derivacions i ~~sublimacions~~ ^{sublimacions} no puc
dir que hagi perdut veritablement
el temps.

D'una part, doncs, he vist
pintura. I quina pintura! Domenico
Fiasella (gal. Corsini), Carlo Saraceni
(una esplèndida S. Cecilia, també a
la gal. Corsini), Andrea Camassei
(fal. Barberini), Luca Cambiaso
(Borghese i Barberini), Pietro Testa
(gal. Colonna, sobretot, i Palazzo
dei Conservatori), Giuseppe Bazzani
(fal. Corsini), un tal Botalla
o Batalla, "detto il Raffaellino"
(Palazzo dei Conservatori), i un
altre tal Treggi, Troghi o una
cova semblant, s'afegeixen als noms
que ja he esmentat abans i als
que he oblidat del tot. Em caldrà
insistir-hi.

D'altra part, he vist wiets.
Me n'he causat, a la fi, cal dir-ho.
Els wiets de Roma, tots els ita-
lians, potser (ja a Florència

erec haver tingut aquesta impressió),
són definitivament obscens, amb
els seus cabells i ulls foscos, trets
sensuals) i ^(i toscos) cos i cames sòlids
com els del petit Sant Joan de
Caravaggio: la seva bellesa és
una bellesa de bastaix, gens
fina però d'impacte fort.

En els nois, però, el que
m'excita és un caparró tendre
i intel·ligent i unes cames àgils,
hermoses i llents. Un caparró
com el dels dos bell-boys d'aquesta
pensió infecta, i unes cames
com les del noiет alemany, amb
shorts de tergal blau fosc, que
em va ^{abans} obseditat d'ahir al Museo
Capitolino, caminant una mica
eixancarrat ■ fent vibrar els seus
petits ^{hemisferis} ~~oïes~~ sota la tela dels pan-
talons.